

BARNET.

Novell af
ERNEST WICHERT.

(Forts. från förra numret).

Trumpeten åstadkom genast ett förfärligt oväsen. Den hade endast en ton, men man kunde utmärkt väl blåsa i den. Justitierådet måste hålla sig för öronen, churu han redan hade bomull i dem. Han frågade efter fru modrens och hennes herr broders välbefinnande i de prydligaste talesätt, drack också ett litet glas vin för Kristians välfärd, i hopp att det icke skulle stiga honom åt huvudet, men sade nej till kakan, emedan hans tänder icke kunde tåla sötsaker. Då han rekommenderade sig, kysste han Julias hand, blinkade med ögonen och utbad sig tillåtelse att få komma igen om några dagar — när hon kommit till ro. Han hade något på hjärtat, och det måste fram, innan fru kanslirådinnan, hans högt ärade väninna, hade återkommit. Därvid rodnade han som en ung flicka.

På trappan mötte han Holder, som hade båda armarna upptagna af saker och därigenom var fritagen från att taga hatten af.

— Ett alskligt barn, ropade han till honom. Ni kommer att få mycket glädje af honom. Men det är bra, att Kristian kommer under faderlig tukt. Tager ni honom med redan i dag? Holder gick vidare utan att svara. Hvad han har brått! mumlade han för sig själv.

Först nu, då pappa kommit, blef födelsedagsglädjen riktigt stor. Han hade så många vackra saker med sig, och hvarje sak var väl insvept i papper och väckte nyfikenhet under uppackningen.

— Alldeles för mycket! grälade Julia, som stod framför honom och såg på. Alldeles för mycket.

— Han är ju den enda, ursäktade sig Holder och såg vemodigt leende på henne.

Hon sänkte blicken.

— Han är alls inte aktsam om det längre, sade hon undvikande.

— Jag har inte rifvit sönder något i dag, försäkrade Kristian kränkt.

— Det var minnsamt duktigt.

— Men hvarför blåser trumpeten så illa. Hör, pappa.

Den gaf verkligen från sig en skorrande ton.

— Ah, den har nog ätit för mycket kaka, menade Holder.

Det var tydligt för Kristian.

— Den är tögig, svarade han. Mamma säger, att man alltid skall hålla munnen samman när man äter.

Han fann ett litet klockspel och var mycket lycklig däröver.

— Om jag nu bara hade skägg, så kunde jag också marschera framför militärmusiken.

En liten kanon, som kunde skjutas med åter, gaf anledning till hundra frågor, hvilka pappa och mamma i kapp besvarade.

— Men det bästa af allt har jag inte tagit med mig, yttrade Holder. Den var alldeles för stor. Kan du gissa?

Elefanten är allra störst, pappa. Han kan inte komma in genom vår dörr.

— Inte heller genom min. Men när du kommer hem till mig, skall du finna en vacker gunghest.

Julie trodde sig förstå honom, vände sig bort och återhöll en tår. Men Kristians skämska ögon strålade af hänryckning; han hängde sig fast vid Holders arm och frågade:

— Ska' vi gå till det samma, pappa?

Han lade märke till, att Julia plötsligt hade blifvit bedröfvad.

— Det brådskar icke, lugnade han. I morgon.

— Ni ser väl helst, vände han sig till Julia, att Kristian här firar sin födelsedag till slut?

— Ja, ja visst, bekräftade hon med af gråten nästan kväld röst. Hon nödgade honom till att taga plats vid bordet framför soffan, försökte också att skänka i ett glas åt honom; men hennes hand darrade så häftigt, att han måste aflösa henne.

— Det var en glädjedag i dag för fyra år sedan! utbrast han. Den största i mitt liv. Jag var i feberaktig upphettning. Och då det så blef en pojke! Jag hade säkerligen blifvit lika lycklig öfver en flicka; men då man sade: en pojke! blef jag alldeles tögig af glädje. Kommer du ännu... kommer ni ännu i dag till, Julia? Och då den lille varelse till på köpet började skrika, innan jag fått se honom... Att upplefva någonting sådant är ändå den största lycka på jorden.

Han grep hennes hand och kysste den om och om igen. Hon kände, att hans läppar brände på den; hela hennes ansikte var överglutet af purpur.

— Ack, hvarför påminner ni därom? suckade hon, just på denna födelsedag, då jag åter skall mista Kristian, sedan han blott i fyra korta år tillhört mig.

Klara tårar runno ned öfver hennes kinder.

— Mist? uppreade han. Ni mister honom icke, när han är hos mig. Mitt hus skall vid hvarje tid stå öppet för hans mor, och jag skall göra allt för att han må bevara den mest trofaste tillgifvenhet för den dyrbara kvinnan, som skänkt honom lifvet och ledt hans första steg! Kristian! Skulle du någonsin kunna glömma, hvad du är skyldig din moder?

Detta högtidliga tilltal gjorde endast ett mycket ringa intryck på den lilla bytingen. Han vände knappast på hufvudet. Han hade sett, att mamma grät, och hört, att pappa talade mycket allvarsamt. Då han icke kunde förklara orsaken för sig, hade han endast den obestämda men afgjordt hemiska känslan af, att någonting försigick, som icke lämpade sig för hans födelsedagsfröjd. Han gjorde alltså, hvad

han kunde, och såg på sin moder, som såg på honom med ett stort öfvermått.

— Detta högtidliga tilltal gjorde endast ett mycket ringa intryck på den lilla bytingen. Han vände knappast på hufvudet. Han hade sett, att mamma grät, och hört, att pappa talade mycket allvarsamt. Då han icke kunde förklara orsaken för sig, hade han endast den obestämda men afgjordt hemiska känslan af, att någonting försigick, som icke lämpade sig för hans födelsedagsfröjd. Han gjorde alltså, hvad

han kunde, och såg på sin moder, som såg på honom med ett stort öfvermått.

— Detta högtidliga tilltal gjorde endast ett mycket ringa intryck på den lilla bytingen. Han vände knappast på hufvudet. Han hade sett, att mamma grät, och hört, att pappa talade mycket allvarsamt. Då han icke kunde förklara orsaken för sig, hade han endast den obestämda men afgjordt hemiska känslan af, att någonting försigick, som icke lämpade sig för hans födelsedagsfröjd. Han gjorde alltså, hvad

han kunde, och såg på sin moder, som såg på honom med ett stort öfvermått.

— Detta högtidliga tilltal gjorde endast ett mycket ringa intryck på den lilla bytingen. Han vände knappast på hufvudet. Han hade sett, att mamma grät, och hört, att pappa talade mycket allvarsamt. Då han icke kunde förklara orsaken för sig, hade han endast den obestämda men afgjordt hemiska känslan af, att någonting försigick, som icke lämpade sig för hans födelsedagsfröjd. Han gjorde alltså, hvad

han kunde, och såg på sin moder, som såg på honom med ett stort öfvermått.

— Detta högtidliga tilltal gjorde endast ett mycket ringa intryck på den lilla bytingen. Han vände knappast på hufvudet. Han hade sett, att mamma grät, och hört, att pappa talade mycket allvarsamt. Då han icke kunde förklara orsaken för sig, hade han endast den obestämda men afgjordt hemiska känslan af, att någonting försigick, som icke lämpade sig för hans födelsedagsfröjd. Han gjorde alltså, hvad

han kunde, och såg på sin moder, som såg på honom med ett stort öfvermått.

— Detta högtidliga tilltal gjorde endast ett mycket ringa intryck på den lilla bytingen. Han vände knappast på hufvudet. Han hade sett, att mamma grät, och hört, att pappa talade mycket allvarsamt. Då han icke kunde förklara orsaken för sig, hade han endast den obestämda men afgjordt hemiska känslan af, att någonting försigick, som icke lämpade sig för hans födelsedagsfröjd. Han gjorde alltså, hvad

han kunde, och såg på sin moder, som såg på honom med ett stort öfvermått.

— Detta högtidliga tilltal gjorde endast ett mycket ringa intryck på den lilla bytingen. Han vände knappast på hufvudet. Han hade sett, att mamma grät, och hört, att pappa talade mycket allvarsamt. Då han icke kunde förklara orsaken för sig, hade han endast den obestämda men afgjordt hemiska känslan af, att någonting försigick, som icke lämpade sig för hans födelsedagsfröjd. Han gjorde alltså, hvad

som för honom var det klokaste, han lastade efter förmåga på sig de vackraste presenterna och sprang sin väg. Han hade endast för afsigt att visa sin rikedom för pigan ute i köket. Hon skulle ju också ha någonting roligt.

Man höll honom icke tillbaka. Det ömtåliga ämnet var nu en gång vidrört och kunde bättre dryftas under barnets bortovaro. Julia såg bedröfvad efter pojken och nickade med hufvudet.

— I morgon skall han alltså gå från mig, sade hon, lastad med sina leksaker, och icke en gång ana, hvad som bedröfvade mig så djupt. Det är ju väl, att barnasinnets icke blir tyngt af dylik sorg. Men hvad har jag kvar af honom, om han icke ens saknar mig? Jag måste besöka honom så ofta jag vill. Ack, hvad det är litet! Huru litet för en moder! Och jag måste ängsligt välja de timmar, då ni icke... Nej, nej, den tanken är olidlig, att blifva så främmande för barnet. Jag skall icke blifva förtrolig med den.

Han såg förläget å sina händer, hvilka han oupphörligt vred öfver hvarandra. Att säga något obehagligt till Julia, föll honom själf allt för tungt. Men hur kunde han skona henne?

— Vi skola icke tala om något, kära Julia, anmärkte han slutligen, som redan är afgjordt. Vi hafva nu en gång för alla försatt oss i den sorgliga nödvändigheten att nödgas ojämt dela det käraste vi ega, sonen tillhör fadern.

— Nej, moderen! utropade hon. Just sonen tillhör moderen. Hon behöfver ett manligt stöd på sin ålderdom, och han kan icke undvara hennes moderliga omsorg, utan att hans sinne blifver hårdt. Ack, hvad lagen är obetänksam, att den icke har en tanke därför! Dottern å fadern, sonen åt moderen — så fordrar naturens ordning.

— Så talar ni, därför att ni icke har en dotter att bortge, sade han dämpadt. Hade ni två barn... då kunde det vara möjligt, att jag gäve er valet.

— Och detta enda barn vill ni taga från mig, Franz? föll hon honom lidelsefullt i talet. Jag kan ännu icke tro, att ni är så omänskligt grym, till och med om ni hundrade gånger säger mig det. Ni är så god, så vänlig mot barnet — och nu också emot mig. Ack, hvad jag skulle tacka er af mitt innersta hjärta, om ni afstode från den bedröfliga rättigheten att göra Kristian och mig olyckliga för hela vår lifstid. Ja, ja, äfven Kristian. Ty han skall växa upp och erfar, att ni ryckt honom från hans moder, medan han ännu var så ung och oförståndig. Han skall inse, att han icke förlorat sin fader, äfven om han stannat hos sin moder. O, min Gud, hvad skall jag säga för att röra ert hjärta? Jag skulle ju vilja lämna min egen moder endast för att undanröjda hvarje hinder, som kunde ställa sig i vägen för ert fria samförstånd med barnet. Tro mig — jag har särskildt tänkt på er. Ni skall alltid vara välkommen — jag skall icke söka undvika er — Kristian skall icke märka, att vi... O, jag ber, jag bönfäller er: Låt mig behålla barnet!

Hon hade fattat hans hand och försökte nu föra den till sina läppar.

Han satte sig däremot, men tryckte en kys på hennes iskalla panna. Hon lät sig glida ned på golvet och upprepade ännu mer enträget sin bön.

— Jag kan icke, Julia, utbrast han, vid Gud, jag kan icke. Om jag låter dig behålla barnet, så vet jag, att jag då förlorar dig alldeles. Och all den smärta, som du försäkrat mig, har dock icke hunnit göra dig främmande för mitt hjärta. Jag känner i detta ögonblick mer än någonsin, att jag aldrig upphört att älska dig.

Julia slet sig lös från honom, kastade sig ned i soffhörnet och prässade ansiktet ned i dynorna. Hon svarade icke, men han hörde henne snyfta.

Ett ögonblick därefter reste han sig, trädde hän till henne och lade handen på hennes axel.

— Julia, sade han med darrande röst, det gifves ett medel, att du må behålla barnet för beständigt.

Hon teg.

— Följ med honom tillbaka till mig! En bäfvan genomför henne. Hon prässade händerna ännu fastare mot ansiktet.

— Följ med Kristian tillbaka till mig, uppreade han, och vi skiljas aldrig mera. För barnets skull — älska mig åter!

Hon tycktes kämpa med ett beslut; hela hennes kropp var i en snyftande rörelse.

Plötsligt för hon upp, kastade sig till hans bröst, slingrade armarna om hans hals och utbrast:

— Franz, Franz! Du är bättre än jag! Du är ärligare! Jag skall icke längre ljuga för mig själf. Icke blott för barnets skull — redan för länge, länge sedan älskar jag dig åter. Och nu glömmmer jag det aldrig mera.

Kristian kom travande med trumpeten i den ena handen och klockspelet i den andra.

I dörren afbröts plötsligt musiken. Hvad han såg, var något alldeles nytt för hans ögon. Far och mor omfamnade hvarandra.

Han skrattade åt dem. I hans lilla hjärta uppsteg nog en aning om, att någonting utomordentligt hade hänt.

Men då båda nu skyndade bort till honom och omvexlande eller också på en gång öfverhöjde honom med smekningar, som han för ögonblicket alls icke var medveten om att hafva förtjätt, började han gråta.

Och nu skrattade de åt honom.

— Pojke, hette det, du har ändå gjort det mesta.

Damerna Cornelia och Eleonora kom verkligen till kaffet.

Man måtte gifva dem det vittnesbördet, att de med värdighet funno sig i det oundvikliga.

Fru kanslirådinnan som fick skriftlig underrättelse, visade sig mindre foglig. Men Julia lät icke ändra sig.

— Detta högtidliga tilltal gjorde endast ett mycket ringa intryck på den lilla bytingen. Han vände knappast på hufvudet. Han hade sett, att mamma grät, och hört, att pappa talade mycket allvarsamt. Då han icke kunde förklara orsaken för sig, hade han endast den obestämda men afgjordt hemiska känslan af, att någonting försigick, som icke lämpade sig för hans födelsedagsfröjd. Han gjorde alltså, hvad

han kunde, och såg på sin moder, som såg på honom med ett stort öfvermått.

— Detta högtidliga tilltal gjorde endast ett mycket ringa intryck på den lilla bytingen. Han vände knappast på hufvudet. Han hade sett, att mamma grät, och hört, att pappa talade mycket allvarsamt. Då han icke kunde förklara orsaken för sig, hade han endast den obestämda men afgjordt hemiska känslan af, att någonting försigick, som icke lämpade sig för hans födelsedagsfröjd. Han gjorde alltså, hvad

han kunde, och såg på sin moder, som såg på honom med ett stort öfvermått.

— Detta högtidliga tilltal gjorde endast ett mycket ringa intryck på den lilla bytingen. Han vände knappast på hufvudet. Han hade sett, att mamma grät, och hört, att pappa talade mycket allvarsamt. Då han icke kunde förklara orsaken för sig, hade han endast den obestämda men afgjordt hemiska känslan af, att någonting försigick, som icke lämpade sig för hans födelsedagsfröjd. Han gjorde alltså, hvad

han kunde, och såg på sin moder, som såg på honom med ett stort öfvermått.

— Detta högtidliga tilltal gjorde endast ett mycket ringa intryck på den lilla bytingen. Han vände knappast på hufvudet. Han hade sett, att mamma grät, och hört, att pappa talade mycket allvarsamt. Då han icke kunde förklara orsaken för sig, hade han endast den obestämda men afgjordt hemiska känslan af, att någonting försigick, som icke lämpade sig för hans födelsedagsfröjd. Han gjorde alltså, hvad

han kunde, och såg på sin moder, som såg på honom med ett stort öfvermått.

— Detta högtidliga tilltal gjorde endast ett mycket ringa intryck på den lilla bytingen. Han vände knappast på hufvudet. Han hade sett, att mamma grät, och hört, att pappa talade mycket allvarsamt. Då han icke kunde förklara orsaken för sig, hade han endast den obestämda men afgjordt hemiska känslan af, att någonting försigick, som icke lämpade sig för hans födelsedagsfröjd. Han gjorde alltså, hvad

han kunde, och såg på sin moder, som såg på honom med ett stort öfvermått.

Då beslöt kanslirådinnan att för framtiden helt och hållet uppföra sig för sin sjuka mor.

— Den som icke vill höra, skref hon, får råda sig själf.

Så fort sig göra lät, följde nu de fränskildas återförening.

De lefde mycket lyckligt tillsammans, och Kristian har redan glömt, att det en gång gafs en tid, då pappa och mamma icke ville vara man och hustru.

SLUT.

WALDEMAR KLEIN.

Novell
AF EMILIE FLYVGAR CARLEN.

Forts. från föreg. n:r.

— Rätt gissat! Synen var himmelsk, ehuru i förkroppsligad gestalt. Alla förmiddagar har jag från det fönstret som har utsikt åt trädgården, sett er gå med trädgårdsmästarens fram och åter utmed gångarna för att meddela honom era anordningar. Om eftermiddagarna har jag från det fönstret, som ligger åt stora allén, sett er med herr Brink eller er väninna kasta volant. Och slutligen om aftnarna, då jag öppnat dörren, har jag varit så utsäglig lycklig att uppfatta tonerna af ett fortepiano, ackompagnerat af den mest klangfulla röst, som någonsin mött mitt öra. Och efter denna beskrifning hoppas jag ni erkänner, att min trefnad i detta rum har god grund.

— Mycket förbunden! — gemälde Julie leende. — Om grunden just icke är god, är det åtminstone icke baronsens fel... Men — tillade hon afbrutande — det vore ett stort nöje för Gustaf, om ni en stund efter supén tittade in till honom. Han längtar efter sin reskamrat.

Baronen iakttog vinken och aflägsnade sig jämte herrarna. Gustaf hade visst icke yttrat någon längtan efter honom, men Julie ville för i afton dämna strömmen af hans vältalighet och tillgrep därför det naturligaste medel, som föll henne in. Egentliga orsaken var en oredig känsla af plikt, som bjöd henne att icke lyssna till detta språk.

— O, att Waldemar vore här! — suckade hon. — Han är gråttigt kall, och baronen är visst icke färlig. Jag behöfver ej neka mig något att finna en så ringa ersättning som ett oskyldigt galanteri. Men Waldemars grundsatser äro stränga i detta afseende, och mig tillkomme det väl som hans fästmo att därpå göra afseende... fästmo — detta uttryck är i vårt förhållande icke det rätta, tror jag, ty att icke allt är som sig bör har jag bemärkt, mer än jag för mitt lugn finner nödigt... Vore det annorlunda... Dock som det nu förhåller sig, finner jag ryttmästaren vara en rätt välkommen afedare för den ledsnad, som plågar mig.

Sålunda tvistade plikt och fåfänga med hvarandra, och den senare behöll platsen såsom vanligt.

X.

Vi återvända till Waldemar och göra honom sällskap på borgmästarens soaré.

Själén spänner alla sina krafter till flykt och längtar efter morgonens vingar.

Bulwer.

Början af juni var inne. För Waldemar framskred veckor och månader lika enformigt. Hans läkarekall gaf honom tillräcklig sysselsättning och skänkte honom äfven en och annan verkliga glad stund, sådant hans varma människoskänkande hjärta kunde njuta, då han för många fattig släkt räddade husfader eller en mor åt faderlösa barn. Deras tacksamhet var för honom en stilla högtid, en ros bruten af den stängel, hvars knoppar lofvade en ovansklig skörd åt ägaren, hvilken ur den fordnä rika kransen af sina blommor kunnat bevara endast dessa.

Hans vännar funno ej mera i honom den lifliga glade sällskapsmannen. I de kretsar där han fordom utgjort medelpunkten för all trefnad och all glädje, längtade man förgäves att se honom inträda; och kom han någon gång, så uttömde man sig föfångt i gissningar öfver hvad som kunnat i den grad förändra hela stadens favorit, den gode, den muntre doktorn. Enligt rykte skulle det unga fruntimmer, med hvilken han blifvit förlovad, vara ett ideal af fullkomlighet. Detta borde således vara en orsak mera för honom att vara glad. Några få skarpinniga personer anförtrödde väl åt en och annan förtrognare vän den hemliga orsaken till denna förändring; andra ännu skarpinnigare skrattade förtägligt åt så grundlösa inbillningar, och den egentliga orsaken blef outredd. Waldemar var själf så försänt i sina egna tysta betraktelser att han aldrig märkte att han var ett föremål för andras.

Genom doktor Faxes kände han att Maria, efter sex veckors strid med nervfebern, åter gick upp och äfven någon gång ute. Men det tycktes sorgfälligt å ömse sidor undvika alla ställen, där de kunde träffas, hvarigenom han blott en gång, och det endast på afstånd, åter så föremålet för sina drömmar, som på en gång utgjorde hans njutning och plåga. Detta utgjorde en förmiddag, när han återkom från sjukrunden. Då han skulle vika om ett hörn, blef han varse fru von Horst jämte Maria, stödd på grosshandlar Billings arm. Waldemar

stannade, bokstafigen fastväxt vid marken, och en mängd nyfikna hufvuden tittade ut genom fönstren för att se hvad doktorn gapade på. Denne stod, en återbild af Lafontaines hjältar; med blicken oavvänt fäst på de anskande och i synnerhet på Marias marmorbleka kinder, hvarunder han glömde den ängst, han härigenom försäkrade henne. Men då hon nu vågade se upp, och Waldemar i hennes ögon läste den mest kvalfulla oro, fattade han sig hastigt och skyndade med sådan fart åt motsatt håll som om han varit förföljd af en legion plågöandar.

Kommen ett godt stycke utom staden, började han ordna sina förvirrade begrepp. Det första han klart påminde sig, var att herr Billing ganska höfligt aftagit hatten och framräckt sin hand till hälsning, just då han som en förkyckt sprang sin väg. Härefter framställdes sig den pinande tanken: "Det lärar nu vara afgjort, efter de så där förtroligt spatsera tillsammans". För det tredje vaknade föreställningen hvad Billing skulle tänka om hans besynnerliga beteende och huru han skulle skratta åt honom, ifall han kände orsaken därtill.

— Fördömt! ropade han högt. Men då kom den fjärde och sista erinran i bilden af Marias kvalfulla blick. Gode Gud, suckade han nu, hon är säkert olycklig. Jag utthärdar ej att se henne... Men i hennes väsende låg dock en hög grad af undergifvenhet, och jag vill ej längre vara en narr, åt hvilken jag, förständig man pekar finger. Hvad som en gång skett kan ej ändras. Ah... blott jag bestämt visste om de vore förlovade!

Han bemödade sig allvarligt, då frestaren åter uppträdde, att icke tänka på detta ämne och sökte att med all makt kvarhålla Julias bild. Men det mödosamt tillkämpade lugnet var bortblåst, och våldsamt kastade hjärtats upproriska stormar hans öfvertygelse omkring på den allsmäktiga känslans fridlösa haf.

I denna sinnesstämning återkom han hem, gjorde ett par slag kring golfvet, nedtog från en hylla den gamla familjebibeln, uppslog den, och de första ord hans öga träffade voro dessa: "En rättfärdig mans bön förmår mycket, där hon allvar är," understruken af hans fars egen hand. Waldemar var i hög grad religiös, och det föreföll honom som om den borgängnes ande hvistade dessa ord åt hans upproriska sinne. Han kände sig därpå lugnad. Till en början besinnade han om ej bästa medlet att befästa sig i sina goda föresatser vore att så fort som möjligt begära permission och resa till Knapergården på några veckor. Jag vill och, tillade han, visa mig i min vanliga sällskapskrets och försöka att blifva hvad jag fordom var.

I detsamma föll hans blick på en biljett, den han på morgonen erhållit och hvilken innehöll en bjudning till aftonen hos borgmästarens. Jag går dit! sade han, churu han redan svarat nej. Beslut och handling voro ett.

Kl. 8 stod vår hjelte i borgmästarens tambur, och ett par ögonblick senare bugade han igenom hela salongen, med hatten i hand, upp till öfra ändan, där värdinnan hade sin plats.

Samlingen var talrik och samtalen lifliga... Men då läsaren omöjligt kan veta hvad man i den goda staden W — förstår med ett lifligt samtal, torde ett litet profstycke därpå icke vara ovälkommet.

Man föreställer sig fyra fönsterluffer i borgmästarens salong. Under hvar och en finnas små uppslagna bord, omkring hvilka sitta unga damer. Negliger och bart här visa ömsom de gifta och ofgifta gracierna. Bakom deras stolar stå i lutande ställning unga, fina, ytterst putsade herrar. Vid doktors inträde hade en allmän tystnad uppstått afbryten endast af skrapandet med stolarne och klädningars frasande. Men allt kom genast i sitt förra skick.

En intagande blondin vände sig till sin granne bakom stolen, en smärt figur med ett broderat rätgerhorn på frackskjortet.

— Löjtnant M., vet ni ingenting nytt?

— Jag har väntat på er uppmaning, min nådiga, för att uppduka, hvad dagen erbjuder.

— Ni är alltid gentil, löjtnant M. — läspade blondinen och tappade ett par maskor på sin knytning genom den angenäma förvirring, hvarut hon råkade vid den tanken att det blott fördrades hennes vink för att förmå den unge krigsguden att tala, han, som varit hela aftonen sluten som en gata.

— Då jag i dag, återtog löjtnanten, hade ett ärende att uträtta på gästgivargården, såg jag en liten trupp lindansare anlända, hvilka äro visa sina skickligheter för den respektiva allmänheten. Där ibland sällskapet varseblef jag, för att tala i Österlandets språk, en af paradsets mest förtjusande hours.

— Jag gratulerar! svarade blondinen med ett högräskt leende, och tappade nu en hel rad med maskor vid den ohyggliga tanken att löjtnant M. kunde finna paradisfågeln skönare än henne själf.

— Söta du frågade en ung, mycket oskyldig flicka, hvilans mamma aldrig tillät henne att läsa romaner, hvarför hon var okunnig i det ny-moderna bildspråket, såg mig hvad det var som löjtnant M. sade att de hade med sig.

Denna fråga ställdes till en liflig brunett, hvilken satt bredvid henne.

— Hörde du ej? Det var en af paradsets mest förtjusande hours.

— Ack, jo, det hörde jag väl, men jag vill veta, hvad det vill säga.

— Ack, du enfaldiga barn, svarade brunetten och drog medlidsamt på axlarna, det är en växt, som fortplantat sig alltsedan Adam och Eva lustvandrade i Eden; men den är i hög grad giftig och angriper vid minsta närmande alla dem, som af nyfikenhet eller oförsiktighet, kommer den för nära.

— Min Gud, så besynnerligt! utropade den unga flickan och vände sig till löjtnanten...

— Min Gud, så